

Arrest

nr. 247 896 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 november 2017 in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Haar volgend verzoek gedaan op 18 juli 2018 verklaarde de commissaris-generaal op 29 november 2018 niet-ontvankelijk daar zij geen nieuwe elementen aanhaalde die een ander licht konden werpen op de eerder genomen beslissing. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig tweede volgend verzoek verwijst verzoekster opnieuw naar de motieven die zij aanhaalde in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Zo stelt zij dat haar echtgenoot actueel nog steeds gezocht wordt in Syrië. Voorts haalt verzoekster aan dat zij momenteel te kampen heeft met zware psychische problemen dit als gevolg van de gebeurtenissen in Syrië. Ten slotte haalt verzoekster aan dat haar voltallige schoonfamilie in België verblijft en hier allen internationale bescherming hebben bekomen.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: een medisch attest, twee foto's van littekens en een psychologisch attest.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat er in hoofde van verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen daar zij blijkens het medisch verslag d.d. 18 december 2019 en het psychologisch attest d.d. 27 november 2019 te kampen heeft met psychologische problemen.

Verder wordt vastgesteld dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming gedeeltelijk baseert op de motieven die haar echtgenoot, A.A.A. aanhaalde en wordt de motivering van diens beslissing integraal hernomen. In de beslissing van verzoeksters echtgenoot verwijst de commissaris-generaal vooreerst naar verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming waarin besloten werd tot ongeloofwaardigheid van verzoekers (recente) herkomst uit Syrië. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker zich beperkt tot het louter volharden in zijn eerdere verklaringen en bijkomende verklaringen aflegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt die geenszins kunnen volstaan om de eerdere appreciatie om te buigen. Daarnaast wordt verwezen naar artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit nieuwe elementen die voorhanden zijn, met name Eurodac Search Result alsook de Eurodac Marked Hit, blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Wat betreft de verschillende medische en psychologische attesten door verzoekster bijgebracht, wordt opgemerkt dat op basis hiervan niet besloten kan worden dat zij, als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou kunnen krijgen tot de gezondheidszorg in Spanje inzake haar medische én psychische problemen.

5.1. In zoverre verzoekster voorhoudt dat het CGVS na drie asielaanvragen heden het bestaan van een internationale bescherming in Spanje niet kan aanvoeren als reden om verzoek om internationale bescherming te weigeren, wijst de Raad op wat volgt.

Waar de commissaris-generaal met betrekking tot onderhavig volgend verzoek onder de noemer van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar tot de vaststelling is gekomen dat er sprake is van een nieuw element waar het Commissariaat-generaal voordien nog geen weet van had, nl. dat verzoekster in 2016 internationale bescherming werd verleend door de bevoegde Spaanse instanties (zie adm.doss., landeninformatie, Eurodac Search Result van 15 januari 2020), zulks in casu duidelijk geen nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster ook in België voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster slaagt er immers geenszins in om het vermoeden dat de haar verleende internationale bescherming in Spanje actueel én toereikend is, op concrete wijze te weerleggen, hetgeen niettemin onverkort aan verzoekster toekomt. Niettegenstaande het Commissariaat-generaal dienaangaande gehouden is tot een individueel onderzoek van het geheel van de feiten en elementen zoals deze voorliggen en worden aangehaald met betrekking tot Spanje, blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat haar verzoek – in weerwil van de actuele en toereikende bescherming die zij reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet – alsnog ontvankelijk verklaard zou moeten worden. De bestreden beslissing verwijst dienaangaande overigens terecht naar de criteria en maatstaven die volgen uit artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het ontvankelijkheidsonderzoek in hoofde van verzoekers waarvan wordt vastgesteld dat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie.

5.2. Verzoekster verwijst voorts naar de bijgebrachte medische en psychologische attesten (die zij nogmaals bij het verzoekschrift voegt) en stelt dat hieruit blijkt dat zij aan een ernstige aandoening lijdt die een invloed heeft over haar perceptie en haar vermogen om haar levensloop te schetsen.

Vooreerst wijst de Raad op volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief: “Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Zo werd zowel bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS extra benadrukt dat u zelf op eender welk moment een vraag kon stellen, opmerkingen kon geven en dat u op eender welk moment een pauze kon vragen (zie CGVS F.(...), p. 2, 3 en 5). U heeft op geen enkel moment gebruikt gemaakt van deze mogelijkheid. Bovendien gaf u aan het einde van het onderhoud aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen en had u geen verdere opmerkingen (zie CGVS F.(...), p. 9). Uit het persoonlijk onderhoud bleek overigens dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt.”

Bovendien dient benadrukt dat de gezondheidsproblemen van verzoekster, haar beweerd onvermogen coherente verklaringen af te leggen wat betreft haar levensloop en verblijfplaatsen en haar vermeende situatie in Syrië, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat, blijkens de Eurodac Search Result van 15 januari 2020, verzoekster en haar echtgenoot reeds internationale bescherming genieten in Spanje voor de door hen beweerde problemen waarbij niet aangetoond wordt dat hun grondrechten in Spanje niet geëerbiedigd worden. De Raad merkt op dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeksters status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekster er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekster in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Spanje, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.). Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekster niet aantoonde dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoekster slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen dienaangaande te weerleggen of te ontcrachten, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar van de algemene levensomstandigheden in Spanje. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van internationale beschermden in Spanje, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoeksters persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

5.3. In zoverre verzoekster er nog op wijst dat hun dochter S. geboren werd in België en bijgevolg over geen enkele internationale bescherming in Spanje beschikt, betoogt dat de vrees van hun dochter had beoordeeld moeten worden ten opzichte van haar land van oorsprong en/of nationaliteit, met name Syrië, benadrukt de Raad vooreerst dat in casu het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich situeert in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat verzoekster, aan wie internationale bescherming werd verleend in Spanje, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, zoals omschreven in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en dat het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. De Raad wijst verder op het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het in casu door verzoekster in België ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de haar vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie zij het ouderlijk gezag uitoefent. Dat dit ook in casu het geval is, blijkt uit de bijlage 26quinquies van verzoekster. Voor haar minderjarige dochter S., geboren in België, werd geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van

voormelde bepaling ingediend zodat het kind aldus het statuut van haar moeder volgt en verzoekster de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dienstig kan verwijten de vrees van haar dochter S. niet te hebben onderzocht ten opzichte van Syrië. Hoewel de Raad in het administratief dossier geen informatie ontwaart waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Spanje aan verzoekster werd verleend, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met wie de familieband wordt aangetoond, dient gewezen op artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde, doch artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”. Dit betekent dat hoewel de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij hiertoe niet verplicht zijn maar wel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijftitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie benadrukte in arrest *Ahmedbekova en Ahmedbekov* (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend, doch uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit voort dat deze richtlijn de lidstaten verplicht hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68).

De Raad benadrukt dat aangezien verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU, in casu Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet heeft kunnen overtuigen dat de haar verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie *supra*), er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorloopt en naar recht uitgeput heeft, moet vanuit gegaan worden dat zij, en bij uitbreiding het hele gezin, gevolg geeft aan de uitkomst ervan en zich terug onder de bescherming van de Spaanse autoriteiten stelt. Er anders over oordelen druist immers manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen. Verzoekster dient zich met betrekking tot de mogelijkheden wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van haar dochter S. in geval van terugkeer naar Spanje dan ook te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Spaans recht ter beschikking staan.

5.4. Wat betreft de medische problemen van verzoekster, herneemt de Raad dat deze op zich niet worden betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Spanje geen toegang zouden hebben tot noch gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. De Raad wijst er op dat voor een beoordeling van deze medische problemen een beroep dient te worden gedaan op de daarvoor voorziene procedure.

5.5. Met haar verwijzing naar artikelen betreffende de situatie in Spanje sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, heeft verzoekster niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Spanje een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De door verzoekster bijgebrachte informatie is overigens van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekster zelf. Zij toont niet in concreto aan dat of onder welke omstandigheden zij ingevolge deze pandemie persoonlijk dreigt te zullen worden blootgesteld aan ernstige schade. Evenmin kan uit de informatie die zij neerlegt worden afgeleid dat zij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Spanje ten gevolge van de COVID-19-pandemie een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster komt niet verder dan het uiten van de louter hypothetische veronderstelling dat zij en haar kinderen met dit virus besmet zou kunnen geraken bij een terugkeer naar Spanje. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe zij toegang kan hebben, erop wijst dat Spanje door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.

Waar verzoekster opwerpt Spanje zijn grenzen met andere Schengenlanden heeft gesloten zodat een overname op dit moment onmogelijk is, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De kritiek van verzoekster dienaangaande is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.

5.6. Daargelaten de geloofwaardigheid van de recente herkomst uit Syrië van verzoekster en haar echtgenoot, maakt verzoekster niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat zij en haar familie hier meer dan 4 jaar in België verblijven en dat zij pas op de hoogte waren van hun internationale bescherming in Spanje toen zij reeds geruime tijd in België waren. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij niet zomaar kan stellen dat zij maar moesten terugkeren naar Spanje aangezien zij niet wisten dat zij daar internationale bescherming hadden. Voorts wijst verzoekende partij erop dat slechts bij het derde verzoek melding werd gemaakt van haar verkrachting omdat zij daar niet kon over praten. Zij wijst tevens op de psychologische attesten van Exil van 27 november 2019 en 8 december 2019 waaruit blijkt dat zij en haar familie een kwetsbaar profiel hebben.

4.1. Verzoekende partij voert aan dat zij en haar familie hier meer dan 4 jaar in België verblijven en dat zij pas op de hoogte waren van hun internationale bescherming in Spanje toen zij reeds geruime tijd in België waren. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de motivering uit de beslissing van haar echtgenoot: *“Uit de elementen die voorhanden zijn, met name Eurodac Search Result alsook de Eurodac Marked Hit, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. In het kader hiervan stelde u onder druk te zijn gezet door de Spaanse autoriteiten om uw vingerafdrukken te geven. Uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf het begin de intentie had om verder te reizen naar België, dit omwille van de aanwezigheid van verschillende andere familieleden in het land. Hierdoor heeft u het verder verloop van uw asielpcedure in Spanje niet afgewacht. U stelde niet op de hoogte te zijn van de toekenning van internationale bescherming in Spanje.*

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Spanje, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. [15/01/2020] blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 02/08/2016. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21/02/2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.”.

Voorts wijst de Raad nog op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“5.1. In zoverre verzoekster voorhoudt dat het CGVS na drie asielaanvragen heden het bestaan van een internationale bescherming in Spanje niet kan aanvoeren als reden om verzoek om internationale bescherming te weigeren, wijst de Raad op wat volgt.*

Waar de commissaris-generaal met betrekking tot onderhavig volgend verzoek onder de noemer van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar tot de vaststelling is gekomen dat er sprake is van een nieuw element waar het Commissariaat-generaal voordien nog geen weet van had, nl. dat verzoekster in 2016 internationale bescherming werd verleend door de bevoegde Spaanse instanties (zie adm.doss., landeninformatie, Eurodac Search Result van 15 januari 2020), zulks in casu duidelijk geen nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster ook in België voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster slaagt er immers geenszins in om het vermoeden dat de haar verleende internationale bescherming in Spanje actueel én toereikend is, op concrete wijze te weerleggen, hetgeen niettemin onverkort aan verzoekster toekomt. Niettegenstaande het Commissariaat-generaal dienaangaande gehouden is tot een individueel onderzoek van het geheel van de feiten en elementen zoals deze voorliggen en worden aangehaald met betrekking tot Spanje, blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat haar verzoek – in weerwil van de actuele en toereikende bescherming die zij reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet – alsnog ontvankelijk verklaard zou moeten worden. De bestreden beslissing verwijst dienaangaande overigens terecht naar de criteria en maatstaven die volgen uit artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het ontvankelijkheidsonderzoek in hoofde van verzoekers waarvan wordt vastgesteld dat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij wijst er verder op dat verwerende partij niet zomaar kan stellen dat zij maar moesten terugkeren naar Spanje aangezien zij niet wisten dat zij daar internationale bescherming hadden.

De Raad stelt vast dat verwerende partij niet zomaar stelt dat zij maar moesten terugkeren naar Spanje, gelet op de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in Spanje, en de vaststellingen uit de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar de motivering uit de beslissing van haar echtgenoot, waarover zij geen ander licht werpt: *“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.*

Dient te worden opgemerkt dat u in casu geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Spanje diende te verlaten omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin heeft u aangetoond dat u actueel niet in staat zou zijn om terug te keren naar Spanje. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit persoonlijke problemen – noch met de autoriteiten noch met burgers – heeft gekend in Spanje (zie CGVS A.(...), p. 7). In dit verband stelde u dat de primaire reden voor uw vertrek uit Spanje was om uw voltallige familie te vervoegen. Uit uw verklaringen blijkt dat zij zich op dat moment reeds in België bevonden (zie CGVS A.(...), p. 5). U verklaarde uitdrukkelijk dat u op geen enkel moment de intentie had om in Spanje te blijven (zie CGVS A.(...), p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat er ongeveer zo'n vijftig families van de 'A.(...) A.(...)' clan in België verblijven. In Spanje zou u echter niemand hebben gehad (zie CGVS A.(...), p. 5 en 7). Dient echter te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u niet over een (familiaal-) netwerk zou beschikken in Spanje een blote bewering is van uw kant die u geenszins staaft. Bovendien volstaat dit geenszins om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, bij terugkeer naar Spanje.

Aansluitend dient eveneens te worden opgemerkt dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat u doorgedreven inspanningen heeft geleverd uw leven in Spanje op te bouwen (na het verkrijgen van uw statuut). Uit uw verklaringen blijkt dat u Spanje ongeveer één maand na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, én alvorens het verkrijgen van uw statuut, heeft verlaten (zie CGVS A.(...), p. 5 en 6). U besloot om uw beslissing niet af te wachten en u verliet het land (zie CGVS A.(...), p. 5). Uit het geheel van voorgaande elementen blijkt duidelijk dat u op geen enkele wijze een inspanning heeft geleverd om uw leven in Spanje op te bouwen na het verkrijgen van uw statuut. Dient tot slot te worden aangestipt dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u in Spanje aan uw lot zou zijn overgelaten, u geen beroep zou hebben kunnen doen op de Spaanse overheid dan wel specifieke instanties die u bijstand verleenden.”.

Voorts wijst de Raad dienaangaande nog op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld omtrent haar in België geboren dochter: *“5.3. In zoverre verzoekster er nog op wijst dat hun dochter S. geboren werd in België en bijgevolg over geen enkele internationale bescherming in Spanje beschikt, betoogt dat de vrees van hun dochter had beoordeeld moeten worden ten opzichte van haar land van oorsprong en/of nationaliteit, met name Syrië, benadrukt de Raad vooreerst dat in casu het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich situeert in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat verzoekster, aan wie internationale bescherming werd verleend in Spanje, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, zoals omschreven in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en dat het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. De Raad wijst verder op het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het in casu door verzoekster in België ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de haar vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie zij het ouderlijk gezag uitoefent. Dat dit ook in casu het geval is, blijkt uit de bijlage 26quinquies van verzoekster. Voor haar minderjarige dochter S., geboren in België, werd geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling ingediend zodat het kind aldus het statuut van haar moeder volgt en verzoekster de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dienstig kan verwijten de vrees van haar dochter S. niet te hebben onderzocht ten opzichte van Syrië. Hoewel de Raad in het administratief dossier geen informatie ontwaart waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Spanje aan verzoekster werd verleend, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met wie de familieband wordt aangetoond, dient gewezen op artikel 23 van de*

Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde, doch artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”. Dit betekent dat hoewel de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij hiertoe niet verplicht zijn maar wel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijftitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie benadrukte in arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend, doch uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit voort dat deze richtlijn de lidstaten verplicht hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68).

De Raad benadrukt dat aangezien verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU, in casu Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet heeft kunnen overtuigen dat de haar verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie supra), er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorloopt en naar recht uitgeput heeft, moet vanuit gegaan worden dat zij, en bij uitbreiding het hele gezin, gevolg geeft aan de uitkomst ervan en zich terug onder de bescherming van de Spaanse autoriteiten stelt. Er anders over oordelen druist immers manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen. Verzoekster dient zich met betrekking tot de mogelijkheden wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van haar dochter S. in geval van terugkeer naar Spanje dan ook te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Spaans recht ter beschikking staan.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

4.2. Verzoekende partij wijst tevens op de psychologische attesten van Exil van 27 november 2019 en 8 december 2019 waaruit blijkt dat zij en haar familie een kwetsbaar profiel hebben.

De Raad wijst met betrekking tot de psychologische attesten op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “5.2. Verzoekster verwijst voorts naar de bijgebrachte medische en psychologische attesten (die zij nogmaals bij het verzoekschrift voegt) en stelt dat hieruit blijkt dat zij aan een ernstige aandoening lijdt die een invloed heeft over haar perceptie en haar vermogen om haar levensloop te schetsen.

Vooreerst wijst de Raad op volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief: “Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Zo werd zowel bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS extra benadrukt dat u zelf op eender welk moment een vraag kon stellen, opmerkingen kon geven en dat u op eender welk moment een pauze kon vragen (zie CGVS F.(...), p. 2, 3 en 5). U heeft op geen enkel moment gebruikt gemaakt van deze mogelijkheid. Bovendien gaf u aan het einde van het onderhoud aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen en had u geen verdere opmerkingen (zie CGVS F.(...), p. 9). Uit het persoonlijk onderhoud bleek overigens dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders

omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt.”

Bovendien dient benadrukt dat de gezondheidsproblemen van verzoekster, haar beweerd onvermogen coherente verklaringen af te leggen wat betreft haar levensloop en verblijfplaatsen en haar vermeende situatie in Syrië, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat, blijkens de Eurodac Search Result van 15 januari 2020, verzoekster en haar echtgenoot reeds internationale bescherming genieten in Spanje voor de door hen beweerde problemen waarbij niet aangetoond wordt dat hun grondrechten in Spanje niet geëerbiedigd worden.(...)

5.4. Wat betreft de medische problemen van verzoekster, herneemt de Raad dat deze op zich niet worden betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Spanje geen toegang zouden hebben tot noch gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. De Raad wijst er op dat voor een beoordeling van deze medische problemen een beroep dient te worden gedaan op de daarvoor voorziene procedure.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Het algemeen stellen dat zij en haar familie een kwetsbaar profiel hebben, volstaat niet om aan te tonen dat zij in Spanje werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in Spanje aan bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.3. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat slechts bij het derde verzoek melding werd gemaakt van haar verkrachting omdat zij daar niet kon over praten, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS